Rebeccas hämnd

Kryssningsfartyget Eternal Sunrise stävade långsamt ut på öppet vatten efter att i två dagar legat i hamn. Passagerarna hade gjort utfärder på den karibiska ön, men nu var det åter dags för lite havsluft.

Rebecca och de övriga i serveringspersonalen dukade fram för den stundande supén och ställde sig sedan att vänta, medan hovmästare Stones öppnade de mosaiksmyckade dubbeldörrarna.

Gästerna strömmade in och satte sig på sina vanliga platser. Tre veckor till sjöss hade gjort vanans hjulspår ordentligt djupa.

Rebecca suckade. Bord 19 var denna kväll hennes och hon hade i stillhet hoppats att VD:n och hans nitiska hustru glömts kvar på ön eller blivit sjösjuka.

Paret hade gjort sig känt för att klaga på det mesta och under de stressiga arbetspassen krävdes det av personalen en hel del självkontroll, vänlighet och medkännande. Det var mer än en av flickorna som avslutat sin kväll i tårar. Att paret dessutom klagade så att det hördes över hela salongen gjorde inte saken bättre.

”Jag hoppas verkligen att dagens sallad är bättre än den som vi fick i går”, kraxade hustrun när Rebecca dök upp vid bordet med kvällens meny. ”Och se nu till att ge oss vatten med citron i stället.”

Rebecca nickade och skyndade ut i köket för att byta ut karaffen till en med citronvatten.

Paret granskade menyn med kritiska ögon och kom efter ett tjugotal frågor, varav Rebecca kunde svara på ungefär hälften, fram till att en något anpassad skaldjurstallrik var det enda som dög.

”Och be nu kocken skynda på, så vi inte måste vänta lika länge som härom dagen.”

Rebecca nickade och skyndade åter ut i köket.

Kvällen löpte på och klagomålen kom i en strid ström. Det nybakta brödet var för frasigt, servetterna för hårda, räkorna på tallriken för många och vattnet i karaffen för varmt.

Dessutom lyste kvällssolen in genom fel fönster!

På denna sista klagan upplyste Rebecca paret om att hon ännu inte hade befogenheter att ändra på fartygets färdplan, men lovade att ta upp saken med kaptenen så fort hon fick en möjlighet.

Ute i köket plockade hon genast fram klagomålshäftet och skrev. Personalen hade nämligen satt i system att – som ett sätt att hantera extra besvärliga kunder – skriva upp de mest bisarra klagomålen.

Av denna resas klagomål stod VD:n och hans hustru för en övervägande majoritet.

Fartyget kör för fort.
Fartyget kör för långsamt.
Det låter när andra människor äter.
Det är fel färg på dukarna i matsalen.
Musiken i högtalarna är från fel årtionde.
Högtalarna är felplacerade.
Servitriserna har för korta kjolar.
Stolsitsarna är för mjuka …

När paret slutligen kom till desserten och efter många om och men enats om ett av de tre alternativen – en lättsockrad gräddbakelse med vaniljkräm och färska krusbär – var Rebeccas kvot fylld.

Hon hade då fått klagomål på allt från bestickens design till regeringens utrikespolitik.

Innan hon levererade gräddbakelserna smög hon därför bort till ett undanskymt hörn av köket och öppnade sin handväska, som hon alltid höll i närheten under arbetspassen.

Ur den plockade hon fram sin tandkrämstub och klämde ut varsin snirklig dekoration överst på bakelserna. En lång blåvit mask som smakade mint.

Om hon blev påkommen skulle hon givetvis få sparken och bli kvarlämnad i närmaste hamn, men vid det här laget skulle det nästan vara en befrielse.

Hon betraktade sitt verk, nickade belåtet och skred ut i matsalen, där hon serverade med ett litet leende.

Sedan ställde hon sig borta vid köksdörren och betraktade hur paret högg in på sina bakelser.

Plötsligt smällde hustrun ner sin dessertsked på fatet och tittade upp. Pannan låg i djupa rynkor. Så fick hon syn på Rebecca.

”Flicka, pallra dig hit!” beordrade hon så att det hördes över hela matsalen.

Rebecca anade att slaget var förlorat och släntrade fram utan någon större brådska.

Hustrun spände ögonen i henne.

”Den här bakelsen som du serverade …”

Rebecca svalde och stålsatte sig inför en riktig utskällning.

”Den var banne mig det godaste jag någonsin ätit.”

Vilken sorts verksamhet sysslade Eternal Sunrise med?
Vad menas med att *vanans hjulspår* blivit *ordentligt djupa*?
Varför suckade Rebecca?
Vad klagade VD:n och hans hustru på?
Varför hade personalen ett klagomålshäfte?
Vad menas med att *Rebeccas kvot var fylld*?
Hur hämnades Rebecca?
Varför skulle det vara *en befrielse* att få sparken?
Vad menas med att *slaget var förlorat*?
Vad tyckte VD:ns hustru om bakelsen?

